

Fronta u vleků

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Třináctiletý Jakub a jeho o dva roky mladší sestra Adélka spolu na zadním sedadle rodinné škodovky nemluví. Hoch se dívá zarputile ven z okna, zatímco ona nakukuje dopředu k rodičům a občas se po očku zadívá na bratra, jestli se přece jenom něco nezměnilo.

Stalo se to včera večer. Tatínek po večeři řekl: „Ráno jedeme na hory. Vrátime se až v neděli večer. Udělejte si všechno do školy, ať máte klid vy i my s maminkou.“

Adélka se pustila hned do práce, zatímco Jakub si naházel věci do batohu a měl hoto-vo. Natáhl se na pohovku a „pracoval“ na mobilu. Jeho sestra ho napomínala, ale mar-ně. Osopil se a ni tak, že už nic neřekla. Ale nepozorovaně se vytratila z pokoje a všech-no na něho řekla. Tatínek tak šel na jistotu a následoval trest největší: „Takhle s dovo-le-nou letos nepočítej!“

Na hory dnes s rodinou jede. Ale jenom proto, že si stačil včera večer ještě všechno do školy udělat. Ale s Adélou už nepromluvil jediné slovo.

Ona nechápe, proč je na ni brácha tak zlý. Chtěla jsem mu přece pomoci, aby nedostal

další špatnou známku. Jak jsem to měla udě-lat, když mě nechtěl poslechnout?

Na horách je nádherně. Ale fronty u vle-ků jsou dlouhé a nudné. Jakub vystojí půlho-dinu, když se konečně veze vlekem nahoru. Závídí Adélce, která už mezitím třikrát sjela z menšího kopce pro děti.

Jízda dolů je nádherná, ale fronta na vlek je příšerná. Zamíří ke chvostu čekajících.

Pozvedne hlavu, když zaslechne známé: „Kubo!“

Spatří Adélku, jak na něho mává snad deset metrů před cílem dlouhého hadu. Jede k ní, a když mu říká: „Držím ti tu místo,“ ochot-ně si stoupá tam, kde stála předtím ona.

„Sjed' dolů a já ti zase podržím místo,“ říká mu Adélka a zajíždí na konec fronty.

Jakub je šťastný a hrdý na svou sestru, když slyší: „Ty máš teda bezva ségru.“

Je jako maminka, přemýšlí Jakub. Vždycky chce pro mne to nejlepší. I včera večer, když na mne žalovala.

Adélka vystojí za bratra frontu během dne ještě několikrát. Večer doma jí dává Jakub čokoládu se slovy: „Jsi nejlepší sestra na svě-tě. Celá po naší mámě.“

Ilustrace: Jirí Vančura

JE ČLOVĚK JEN INTELIGENTNÍ VZPŘÍMENÉ ZVÍŘE?

II. část

OTEC JAN KOBLÍŽEK

Jestliže jsme v minulém čísle rozlišili, že biologii bude spíše zajímat evoluce našeho lidského těla, zatímco Bible a teolo-gové se budou ptát na místo člověka ve světě, jeho povolání a na vztah k Bohu, můžeme tak s jistým klidem přijmout, že naše těla se v průběhu dějin vyvíjela a přizpůsobovala pří-rodním podmínkám.

To ostatně vidíme. Ti, kteří žijí po dlouhé generace v oblas-tech, kde více svítí slunce, mají např. černou pleť, zatímco ti, kteří pobývají na pólech, jsou bílí. Každý máme také zkuše-nost s tím, že se v průběhu času vyvíjíme jako jednotlivci. Člo-věk roste, tloustne, je chytřejší apod. Proč by nemohl probíhat jistý vývoj i v rovině celého lid-ského druhu? Na druhé stra-ně nás Bible učí o výjimečnosti člověka vzhledem k ostatnímu stvoření a o výjimečném vztahu Boha a člověka, kde Bůh stvořil člověka zvláštním tvůrčím ak-tem, nejedná se o samovolný vývoj z nižších živočišných dru-hů. Mezi člověkem a zvířetem je proto podle Bible zásadní rozdíl.

Do této chvíle byla moje úvaha spíše teologická. To proto, že filo-zofie má na problém vztahu člověka a zvířete řadu nejednotných ná-zorů. Na jedné straně jsou filozofové, kteří zastávají, že mezi člo-věkem a zvířetem není podstatný rozdíl. To tvrdí právě ona Darwinova „evoluční teorie“, pokud ji vezmeme jako filozofii. Podobně mluví např. i současný australský filozof Peter Singer, který má za to, že

řada zvířat je v některých oka-mžicích na vyšším stupni (jsou „hodnotnější“) než třeba no-vorozeňata nebo děti ještě ne-narozené či lidé vážně nemoc-ní. To proto, že dospělá zvířata mají, podle Singera, schopnost smyslově intenzivnějších pro-žitků libosti než výše uvedení lidé. Můžeme tak myslet na ostrý zrak orla, vyvinutý čich psa nebo sílu lva. Z takto pojatého vztahu člověka a zvířete pak bo-hužel někteří filozofové vyvozují „práva zvířat“ nebo vedle toho uznávají možnost potratů, utra-cování novorozeňat či postiže-ných lidí. Na druhé straně jsou však filozofové, kteří se snaží tuto první pozici vyvrátit. Jedná se o Aristotela, scholastickou tradici v čele s Tomášem Akvin-ským, ale také o René Descar-ta nebo Immanuela Kanta. Jaké jsou tedy jejich postoje a argu-menty?

(Ukončení příště...)

Foto: cranach - Adobe stock

Milí ministranti, pojďme se na oslavu školního po-letí trochu proletět nebo po-vznést. Pokud však myslíte, že dnešní téma bude o letec-tví, není to tak docela pravda. Dnes bude totiž řeč o nafuko-vacích baloncích. Nafukovací ba-lonek – na první pohled jde o před-mět, který mají rády především menší děti. Pokud je však naplníme heliem, vzduchem či vodou a začneme s nimi lámat rekordy, může to být docela zábavné, věřte mi.

(Ne)křesťanská bitva

A začneme zostra, přímo bitvou s balonky naplněnými vodou. Ta největší se odehrála v srpnu roku 2011 na univerzitě v Kentucky v USA. Celkem 8 957 členů místního Křesťanského studentského sdružení se zde utkalo v zábav-né bitvě všech proti všem. Kdo vyhrál, nevíme. Jisté je, že počet spotřebova-ných balonků dosáhl závratných 175 141 a suchý nejspíš nezůstal vůbec nikdo.

Největší práskač

Jako práskače označujeme v češtině někoho, kdo někoho prozradil nebo udal. V souvislosti s balonky bychom mohli ale za práskače bez okolků vyhlásit Raymonda Butlera. Ten na fes-tivalu rekordů a kuriozit v britském Suffolku vytvořil v roce 2014 světo-vý rekord v praskání balonků na čas. Dvacet balonků se mu totiž podařilo zničit přesně za 3,94 vteřiny.

Balonky v Bibli?

Balonky bychom v Bibli a křesťanství hledali marně. Přesto však je možné najít mezi balonky a křesťanským ná-boženstvím určitou skrytou symboliku. „Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel,“ píše se v první kapitole Skutků apoštolů. Nanebevstoupení Páně, kdy se Pán Je-žíš před zraky apoštolů vznesl do nebe. Kam se hrabe helium, říkáme si?

A u vznášení zůstaneme, jen trochu z jiné strany. Lidé z National Geogra-phic přidávali balonky jeden po druhém k domu, až se celý dům vznesl. Není to podobné našemu životu v náboženství? Když přidáváme modlitby, malé oběti a vkládáme je do kapitálu Boží milos-ti, není v dané chvíli vidět, jak moc plná tato pokladnice je. Ale v určité chvíli se naplní a my se nestačíme divit. Pře-ji vám, kluci, ať se vám daří naplňovat Boží pokladnici svými dobrými skutky a obětmi každý den!

Tatínek vypráví Ondrovi příběh Jo-sefa Egyptského: „A protože to bylo u cesty pro karavany, bratři počkali, až...“ „A kam na té poušti jezdili kem-povat s těmi karavany, tatí?“
Martin Teradský

Baví se dva malí kluci:
„Půjdeš si dneska hrát ven?“
„Ne, musím pomáhat tatínkovi s mým úkolem z matematiky.“

Stěhování po americku

Kluci, představovali jste si někdy, kolik létajících balonků by bylo potřeba, abyste se vznesli do vzduchu? Ať už ano či ne, vězte, že na baloncích naplně-ných heliem už se takhle vznášelo kdeco. Vůbec nej-větší věcí, která se díky heliu dostala do vzduchu, byl montovaný dům vážící 1 966 kg. Na jaře 2011 prove-dl tento pokus televizní kanál National Geographic. Aby se objekt vznesl, bylo zapotřebí navázat na něj celkem 300 obrovských balonků (nebo spíše balonů) naplněných heliem. Celý experiment proběhl v Los Angeles a natáčel se pro televizní pořad. Záznamy můžete dodnes nalézt i na YouTube.

Pavoučí socha

Představte si, že jdete takhle večerním parkem a na-jednou potkáte třináctimetrového pavouka. Ne, to není začátek hororu ani špatný vtip. Když ale Adam Lee v září 2011 přemýšlel, jakou sochu vytvořit z ba-lonků, rozhodl se „vymodelovat“ právě pavouka. A ne ledajakého. Nakonec se mu podařilo vytvořit sochu dlouhou 6,76 m a širokou 13,77 m. Celkem při svém díle použil 2 975 tvarovacích balonků a drží tak světo-vý rekord za největší sochu vyrobenou jednotlivcem.

Foto: Viktor Pravdica, Rojo, kozorog, Konstantin Yuganov - Adobe stock; AdamLee.net